

[Gunnar Fog-Petersen.]

der var gældende, medens det ærede Medlem var Justitsminister, var blevet brugt dengang, vilde der ikke have været nogen Retskendelse derfor. Politiet havde en Adgang dengang, der svarer til den, det har nu, og som, forstaar jeg, oven i Købet er blevet begrænset ved den Instruks, som er blevet udstedt i April 1938. Saa helt forskrækket synes jeg ikke det ærede 13de tingvalgte Medlem kan være over den bestaaende Tingenes Tilstand, da den dog, hvis det var blevet nødvendigt, var kommet til at fungere paa samme Maade under ham. (C. J. F. *Sven: Men jeg da?*). Det ærede Medlem har jo ikke, som det ærede Medlem sagde, haft Lejlighed til som Justitsminister at undersøge Forholdene. Nu foreligger der altsaa Oplysning om, at der gælder visse Regler, som har været gældende siden 1914, men som aldrig har været brugt. Heller ikke dette synes jeg skulde kunne faa det ærede Medlem til at falde bag af Stolen, men derimod at vende tilbage til Realiteten i Sagen, som er den, at det fra alle Sider erkendes, at ligesom Politiet til Opklaring af Forbrydelser efter gældende Lov har Ret til i Forbindelse med Retten, og hvis det ikke kan opnaas, saa paa egen Haand, men under Ansvar over for Retten, at bryde Brevhemmeligheden eller bryde Boligens Ukrænkelighed, saaledes taler ogsaa alle Grunde for, at Politiet skal have Lejlighed til, til Opklaring eller Forhindring af Forbrydelser, inden for en given Begrænsning af aflytte Telefoner. Saaledes har det været, og det erkendes fra alle Sider, at saaledes maa det være.

Naar det nu siges, at der i den omtalte Instruks saavel som i de Regler, der gjaldt forud for den, er givet de øverste Politimyndigheder — nu altsaa begrænset til de tre øverste Politimedlemmer — en ubetinget Ret til at aflytte Telefoner; rejser det Spørgsmaal sig: Hvilken Kontrol er der med disse Embedsmænds Brug af denne Ret? Der ligger naturligvis en vidtgaende Kontrol, saaledes som Forholdene er her i Danmark, i, at det er tre højtstaaende Embedsmænd, der som Embedsmænd har et vidtgaende Ansvar, og ingen mistænker dem for at ville misbruge den, jeg ej heller. Men udvider man Spørgsmaalet til at sige, om dette Embedsmandsansvar er tilstrækkeligt over for saa fundamentale Rettigheder som dem, der foreligger her, vil jeg svare, at selv om det hidtil har vist sig ikke at føre til noget betænkeligt af nogen Art, er det principielt ikke tilstrækkeligt. Naar Debat-ten nu er rejst, maa det siges, at tilstrække-

ligt er det ikke. Det Spørgsmaal rejser sig da: Hvilken Kontrol kan der være Tale om at ønske etableret over for en saadan Beføjelse til Embedsmænd?

Den kunde nu, saa vidt jeg skønner, allerede tilvejebringes i ikke ringe Grad inden for selve Politiets Organisation, idet det dog vist maatte siges ikke at være urimeligt, om Politidirektøren i København og Chefen for Opdagelsespolitiet i det foreliggende Tilfælde skulde staa direkte til Ansvar for Rigspolitichefen, som jo er deres overordnede, saaledes at disse tre ikke havde en sideordnet Ret, men at de to i hvert Fald kun havde en Ret under Rigspolitichefens Ansvar.

Der næst kunde man rejse Spørgsmaalet om den Kontrol, som ligger i en Retskendelse enten før eller — hvis det ikke lader sig gøre — saa efter. Med Hensyn til dette forstod jeg den højtærede Justitsminister saaledes, at det i den gældende Lovgivning ikke var helt let at finde Holdpunkter for en saadan, idet direkte Analogier ikke lod sig tilvejebringe mellem bestaaende Bestemmelser og dette Forhold. Derfor vil jeg spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke vilde mene, at det til Klaring af Forholdene i Fremtiden vilde være det mest rationelle, om der i Lovgivningen fandtes Regler for Telefonaflytning, ligesom der findes Regler for Brud paa Brevhemmeligheden og for Ransagning.

Men saa længe en Ordning paa dette Grundlag ikke er etableret, er der et andet Ansvar, som forekommer mig at være det væsentligste i denne Forbindelse, og som, hvis det blev gjort gældende, for mig vilde skabe en fuldt betryggende Kontrol, nemlig det parlamentariske Ansvar og den parlamentariske Kontrol gennem den parlamentariske Minister. Jeg vil derfor spørge den højtærede Justitsminister, om ikke det Forhold enten eksisterer eller meget let kunde tilvejebringes, at Rigspolitichefen som overordnet for disse øverste Politimyndigheder, naar der var Tale om at bryde Telefonhemmeligheden med de Formaal, som her nærmere er angivet, for Øje, altid i hvert Tilfælde skulde holde den højtærede Justitsminister underrettet derom, saaledes at Ansvar for noget saa betydningsfuldt havnede hos den parlamentariske Minister. Dermed vilde det tillige havne i Rigsdagen, i Folkets Repræsentation, der, saaledes som vor Forfatning er, og som den praktiseres, altid har Midler i Hænde til ikke alene at lade sig underrette af, men ogsaa at kontrollere og i enhver Henseende gøre sin Myndighed gældende over for den parla-